

NẾU ĐỂ CHIA TAY THÌ ĐỪNG

PHẠM NGŨ YÊN

Khi nàng bỏ đi rồi, trong suốt nhiều năm tôi mơ chỉ một giấc mơ. Là thấy nàng trở về

Những cơn mơ trống hoác nhưng chặt chẽ hình ảnh nàng và những giọt nước mắt rơi không thành tiếng. Làm sao để kiểm soát được việc nhớ tới một người. Lại cũng không thể ép bản thân thôi đừng nhớ về người đó. Tôi không biết phải bắt đầu câu chuyện như thế nào, chỉ biết rằng để trải nghiệm một nỗi đau mà con tim đang chín đủ đau buồn, tôi đã phải thức trắng nhiều đêm. Trong căn nhà ba phòng, con gái tôi và đứa cháu ngoại chiếm hai phòng, còn tôi một phòng. Gần 3 giờ sáng, ai cũng ngủ chỉ mình tôi thức. Con chó ngủ bên cạnh sô-pha, lâu lâu nức lên, dường như nó cũng nằm thấy một giấc mơ? Ai đó nói rằng văn chương đi ra từ cuộc đời. Và như vậy thì tôi sẽ ghi lại một vết thương chưa kịp kéo da non và mới vừa đây mùa đông đã trở nên lạnh vô cùng. Tháng mười hai sắp bắt tay với tháng một. Nơi đầu hồi trước nhà, tiếng gió thổi lạnh căm như một hơi thở vừa rụng qua vai. Một phía của bình minh chưa đến. Nhưng một phía kia là bóng tối và tình yêu muốn nhờ gió đêm gọi đến cho nàng. Người đàn bà đang ở thì quá khứ...

Góc đường 24 và Guadalupe, đối diện công ra vào trường Đại Học Austin, Texas (UT) là quán cà phê Medici. Hương vị không đậm đà bằng Starbucks, có mùi giống như cà phê Pháp, nhưng chỗ ngồi thoáng và nhìn được ra đường. Có wifi và giá cả thì vừa phải, vì khách uống đa số là sinh viên nghèo. Một điểm khiến tôi hài lòng là đối diện ngay với trạm lên xuống của nhiều chuyến xe buýt chạy về hướng nhà tôi. Nếu cần phải làm việc tại đây mà không bận tâm về phương tiện di chuyển, tôi có thể xử dụng xe buýt mỗi ngày. Trong cái góc êm ả nhìn ra con đường dập dìu xe cộ và những thanh niên thiếu nữ qua lại từng phút giây, đời sống sẽ trở nên chật chội vì hạnh phúc là một điều có thật và lâu dài. Nó làm cho người ta có cảm tưởng không buồn và không một mình. Chỉ cần đứng lên khỏi chiếc bàn đang ngồi, và ly cà phê trước mặt, bước ra ngoài, là tôi đã chạm mặt với hạnh phúc. Một lần như vậy, tôi thấy nàng. Khi nàng quay đầu nhìn lại, từ một trạm xe, tôi thấy tôi băng khuông một góc đời thơ dại, nơi những tình yêu đuổi theo nhau miệt mài. Ánh nắng cuối ngày xao xuyến hơn bao giờ. Có những con đường mà người ta đi hoài không hết, nhưng bắt chợt vừa dừng lại, đã chạm đến hoàng hôn... Nàng đứng đó, dáng điệu cũng lặng lẽ mơ hồ như trụ đèn đường và con phố chiều nay có mùa đông rất lạ. Bờ đường lác đác những chiếc lá vàng từ mùa thu. Một băng ghế ngồi bằng sắt uốn cong và một thùng rác công cộng lạnh như chưa từng. Vài hình vẽ bằng sơn xịt do những ai đó nổi loạn phá phách, đậm màu trên những viên gạch đầy rét lạnh căm.

Chiếc áo thun màu tro và chiếc jupe đen ôm sát. Một đôi giày da đen cao cổ gần đến đầu gối. Bên ngoài cùng là chiếc áo jean bạc màu nhẹ tênh. Mái tóc nàng cột về phía sau và hai dây headphone cắm trong hai lỗ tai làm tôn vinh ngấn cổ trắng ngần. Dáng điệu vừa lơ đãng, vừa khép kín và đôi vai như chưa từng gánh tròn những bão giông. Những con đường đuổi theo nhau cùng những hàng cây phong trần bụi bặm. Vài người đứng chờ xe giống nàng, nhưng hình ảnh nàng vượt lên, nổi trội. Nàng giống như mới vừa từ trong khuôn viên trường đại học bước ra. Nhưng hình như dáng vẻ nàng phản lại điều đó. Nàng không như những sinh viên chung quanh vì vẻ bụi đời trên mặt, cùng đôi mắt trong suốt. Và những chiếc lá rơi bên đường chiều như giải thích về sự cô độc. Chiếc túi đeo

lưng màu cà phê nhẹ tênh, đến nổi tiếng gió mùa vượt qua vai nàng mát hút. Tình yêu cũng chưa hề?

Những dấu giày chưa bao giờ biết nói, nhưng sao rộn ràng tín hiệu? Vạt nắng tự thuở nào vẫn giấu biệt trong nó hơi ấm một thời. Tôi thấy mình yếu đuối và hụt hẫng vì lát nữa đây sẽ mất nàng.

Lần đầu tiên gặp nàng như vậy và không có được một nụ cười. Những hình ảnh đó cứ mãi theo tôi trên đường về. Thì ra, giữa những âm điệu xô bồ, hỗn loạn của cuộc sống vẫn còn có những khoảng lặng đẹp đẽ và bình yên. Lần thứ nhì gặp nàng khi nàng đứng giờ tay mời mọc khách qua đường ghé thăm gian hàng bán hoa của nàng. Nói là gian hàng hoa cho có vẻ trịnh trọng, thực ra đó là những giỏ hoa đặt tạm bợ trên một ngạch cửa từ một shop bán đồ trẻ em có tên là Fanny và Marius. Tôi ái ngại nhìn những đồ vật bày biện. Nhưng đôi mắt xanh của nàng ngăm nói với tôi là không cần ở ai lòng thương hại. Có vài chậu hoa màu sắc lạ lùng không biết nàng lấy từ đâu nhưng rất đặc biệt, giống như con người nàng. Một tay nàng đang cầm những xấp giấy màu có in hình một trang trại, có vẻ như khu vườn thì đúng hơn. Những luống hoa mọc ngay hàng dưới ánh nắng nhấp nhô. Một ngôi nhà dường như hiện ra để cầu chứng sự hiện hữu của nó với cuộc đời vội vàng. Nàng nói, với một giọng tiếng Mỹ không lưu loát:

– Mời ghé lại xem, các bạn ơi...

Trong này quán cà phê, tôi tần ngần nhìn ra. Nàng mang dáng vẻ không lo âu, cũng không trì kéo. Nàng vừa hồn nhiên, vừa dạn dĩ bên phố đầy người ngược xuôi và ồn ào. Giống như một kẻ chào mời mùa xuân đồng thời cũng gõ vào trái tim người nghe những âm điệu buồn.

Không biết sao, những điều như vậy làm tôi chạnh lòng. Tôi thấy những tháng ngày cô độc không biết làm gì trước một vùng biển bao la tưởng như không phải là của mình, dù tôi đã lớn lên từ đó. Những năm tháng lang bạt và phiêu mạo biết bao. Bây giờ, dù bình an trên xứ người, nhưng tôi không thể nào quên được ngày xưa. Nơi thành phố biển lớn lên mỗi ngày cùng những cơn mưa nhỏ xuống đời day dứt. Tiếng mưa làm trôi giạt mùa hè ra cửa. Trôi dạt những con thuyền ra khơi. Mặt nước rộng mênh mông và chất đầy nỗi sợ. Đàng sau lưng là bầy sắc cầu vồng.

Từ trên những góc đường của phố cũ, mỗi ngày, các chiếc loa phóng thanh phát đi những lời phù hư, làm ám ảnh tôi suốt nhiều năm như một ký ức sai lạc nầy mầm. Những giấc mơ xa lạ trên xứ người và những tháng ngày để rơi cơn tỉnh táo. Tôi giấu Việt Nam trong lòng như giấu một tình yêu ngỡ ngàng, bão gió. Mười tám năm sống buồn bã nơi quê nhà. Những tiếng ve kêu ran cả một mùa không ai hay. Tôi rời Việt Nam lúc chương trình định cư đang thành hình. Tôi mang những tiếng ve ướt đẫm như lệ đời sang Hoa Kỳ. Những bước đi không đành mà nhìn lui thì không muốn.

Bây giờ, trước mắt tôi là một hình dáng mong manh nhưng đậm màu một nỗi buồn thật sự. Tháng mười hai chạy đuổi theo mùa đông, cùng tiếng gió rít ngoài mặt cửa quán. Có đôi lúc vì công việc tôi phải về khu Downtown. Những đêm muộn màng lái xe trở về. Thêm đêm lấp lánh ánh đèn như những ảo giác. Lần gặp thứ ba, kể từ hai tuần trước, cũng vẫn chỗ cũ, nhưng lúc này nàng có thêm một chiếc mũ len trùm đầu. Trời lạnh đột ngột từ chiều qua. Dáng cô độc và bất cần vẫn còn. Nàng nói, sau khi quan sát tôi từ đầu đến chân:

- Rảnh nhĩ?
- Sao cơ?
- Làm ơn đừng bám theo tôi nữa để tôi bán có được không?
- Xin lỗi, tôi không thể...
- Tại sao?
- Vì cô là người giới thiệu hoa và tôi là người thương lắm. Vì tôi thích cái dáng vẻ của cô.
- Điên quá. Ông có hối tiếc cái thời gian phải bỏ ra như vậy không?
- Không bao giờ. Tôi chỉ hối tiếc nếu cô không chịu nói với tôi về cái gì đó. Một cái tên chẳng hạn...
- Ông biết gì về hoa và màu sắc của hoa? Nàng đốp chát.
- Không nhiều lắm. Nhưng tôi biết cô chọn lựa hoa như một người vừa có một trải nghiệm buồn bã. Cái màu sắc dữ dội nhưng cuốn hút cuộc đời.
- Nàng cười. Nụ cười không rõ rệt nhưng rất tươi, làm ấm lòng. Trời đổ mưa lất phất tình cờ. Chung quanh không có chỗ nào để núp tránh. Ngoại trừ quán cà phê tôi vừa ngồi. Một quán bán Pizza nằm kế.
- Tôi phân vân không biết có thể mời cô đi uống nước vào một ngày nào đây?
- Tại sao không hôm nay luôn?
- Nàng giống như một người hà tiện lời nói. Nàng ôm xấp Program trước ngực, theo tôi chạy vào quán. May mắn còn chỗ trống. Quán cà phê nhưng cũng có bán bia, sau 3 giờ chiều. Tôi gọi cho tôi một chai bia còn nàng thì một ly Espresso nóng.
- Ông đang làm việc ở downtown hả?
- Chút ít thôi. Tôi vừa mất việc làm nhưng cũng vừa tìm thấy việc làm. Đang bàn luận giá cả và hợp đồng. Vì dù sao cũng đang trong 6 tháng relax.
- Đúng là dân miền Nam.
- Tại sao?
- Vì thất nghiệp mà còn chơi bảnh.
- Nàng nhún vai.
- Đó là thói quen chớ không phải bốc đồng. Mà đã là thói quen thì không thể từ bỏ.
- Mưa ít, nhưng pha trộn rất nhiều giá rét. Thời tiết lạ lùng vì mùa này rất ít khi mưa. Con đường trước mặt chùng xuống và buổi chiều âm đạm giống như sắp tối. Những dòng nước run run trên mặt kiếng rồi lăn thành từng dòng, tiếc nuối.
- Có một màu hoa nơi những chậu hoa của cô tôi chưa từng biết tên. Nó ám ảnh tôi khi thấy nó.
- Nó màu gì và ra sao?
- Màu tím đậm. Và nhỏ bằng đầu ngón tay...
- Đó là mận lan.
- Chúng giản đơn nhưng đẹp. Giống cô.
- Coi chừng lắm. Tôi không có giản đơn.
- Nàng nói, môi đang cong lại vì chạm vào ống hút. Đôi mắt xanh dừng hư ảo nhé, đêm nay tôi sẽ về tương tự.
- Quê của ông ở đâu? Việt Nam?
- Vũng Tàu.
- Còn tôi Đà Lạt. Hoa mận lan mà ông vừa nói, ở Đà Lạt tràn đầy.

- Tôi không biết ở Mỹ cũng có loài hoa này.
- Có chứ. Sao ông không hỏi tôi đã có gia đình hay chưa? Để khỏi hối hận khi lát nữa chia tay với tôi?
- Tôi định hỏi mà không dám. Tôi thích sự lãng mạn.
- Sự lãng mạn của ông vừa tàn phá buổi chiều như hôm nay. Tôi có chồng, và chồng tôi vừa qua đời.
- Xin lỗi
- Trong hoàn cảnh này, lời nói tệ nhất là lời xin lỗi. Anh ấy chưa vào công dân Mỹ. Vừa mới mất vì uống rượu lái xe... Trong khi tôi cũng sắp hết hạn di trú tại đây...

Nàng nói về người bạn đời, như nói về một người qua đường nào đó. Nàng tóm gọn cuộc đời hiện tại của mình một cách suôn sẻ, không vấp vấp, chông chênh. Bây giờ người hà tiện lời nói không phải là nàng, mà là tôi. Tôi nhìn mê đắm trên đôi môi màu phượng của nàng, cảm giác những đau đớn ứa về, không phải cho tôi mà là cho nàng.

Đâu đó có tiếng vang động của còi hụ ngoài kia. Tôi hay nàng tự huyễn hoặc về những ngôn từ? Và làm sao lý giải về một hoàn cảnh đi gần đến thảm kịch? Mưa ngớt và đường chiều đông người trở lại. Uống vừa dứt ly cà phê của mình nàng vội vàng đứng lên. Cám ơn tôi ly cà phê và rón rén những bước chân như một người vừa đi trên những vũng lầy hấp hối. Tôi nghĩ nàng trên dưới ba mươi tuổi. Người đàn bà ba mươi tuổi không cần sự lãng mạn. Họ chỉ muốn sờ hữu.

- Chúc ông sớm tìm thấy việc làm. Nhưng tôi chưa biết tên của cô.
- Đâu cần. Chúng ta qua đường, gặp gỡ. Cùng trú mưa và cùng uống cà phê. Bởi vì chung quanh đây không có ai và chỉ tôi và ông là Việt Nam. Cám ơn những lời khen tặng về mấy chậu hoa.

Khi người đàn bà đi, điều gì đó còn ở lại. Chẳng hạn như mùi hương từ thân thể. Chẳng hạn như ánh mắt lấp lánh nhưng phẳng phất những mây trời. Mãi sau này, tôi mới biết không phải mây trời mà là... khói thuốc.

Nàng không đứng bán những chậu hoa sau ngày ngồi quán với tôi. Tôi không biết tung tích nàng. Giống như một cơn mưa rơi xuống tình cờ, người đàn bà đó không còn hiện hữu? Nàng đi về đâu khi mắt vẫn nhìn lơ đãng phía trước? Tôi không tin nàng biến mất dễ dàng và nàng sẽ tồn tại trong một số phận ám áp. Sự gặp gỡ giữa tôi và nàng, dù là một giấc mơ, nhưng tôi muốn đó là một giấc mơ tỏa sáng.

Tôi vốn không để ý đến người khác. Nhưng càng ngày tôi càng tò mò về nàng. Một đêm, tôi về trễ hơn mọi lần vì gặp gỡ những người chủ hợp đồng và ăn tối cùng họ. Gần mười hai giờ khuya tôi còn lang thang trên đường Congress. Chỗ đậu xe cách nơi đây vài block đường. Những cảnh trí và màu sắc óng ả từ các cửa tiệm, hàng quán nối tay nhau bắt tận, khiến đêm đường như dài ra, cuốn hút từng bước chân bộ hành. Đêm lạnh như cả một thành phố được ủ bằng nước đá. Tôi biết tôi sẽ khó lòng quay lưng lại với thời tiết tuyệt diệu của một mùa lễ lạc. Những thềm đá nghe trên lưng nó tiếng gió và mưa bụi thềm thì. Một cây Giáng Sinh khổng lồ được đặt trước điện Capitol. Nó sẽ nằm yên và khoe vẻ diễm lệ của nó suốt nhiều tuần lễ, cho đến qua tết dương lịch. Những chiếc taxi quanh co thả những khách đêm xuống từng ngưỡng cửa tiệm đêm và ai đã thổi tiếng trompet nơi góc đường như một điệu kinh cầu hồn.

Tôi không muốn làm một đứa trẻ để vừa mới đụng tới cái cô đơn mà đã khóc. Cho đến khi tôi không còn hứng thú để thả bộ thì tôi thấy ai giống nàng. Lạ Chúa. Nàng không phải đang hòa nhập vào đêm và giá rét để hóa thân thành một sứ giả của đường phố, để khua khoắng một tình yêu ngoài trần thế? Nàng đang bé nhỏ và rất mong manh, giống như một người đang phê thuốc. Nàng nửa nằm nửa ngồi trên băng ghế chờ xe buýt. Rất mệt lã và tái xanh. Có lẽ mọi câu chuyện đều khởi đầu và kết thúc bằng những cơn đau? Và ai đó nói rằng mùa đông là mùa mà người ta cần yêu thương nhất. Nàng đang oằn oại và khốn đốn trong khi tôi không kinh nghiệm để giúp cho nàng. Có một lúc nàng nhìn tôi như không từng biết tôi trên đời. Tia nhìn giống như màu đêm ướt át đậu trên cành mận lan. Nó sâu và cuốn hút. Phải khó khăn lắm tôi mới làm cho nàng bình tĩnh lại. Nàng nhận ra tôi và lặng im như một người câm. Đêm của mình vì những cánh lá giã giụa trên đường.

– Nhìn đủ chưa? Nàng căm căm. Tiếng nói không muốn thoát ra hai hàm răng nghiêng lạnh. Nếu đủ rồi thì biến đi.

Nếu có ngôn ngữ nào diễn tả sự sống sượng và trần trụi của một người đàn bà chắc là lúc này. Giọng điệu nàng lạnh lùng hơn như buổi chiều nào cùng tôi trú mưa. Giá mà có lỗ nào mọc ra bên đường để tôi chui vào trong đó. Tôi đứng chôn chân bên chiếc ghế nhìn đôi chân nàng co lên (có đôi giày boots đen làm chứng và là hình ảnh chưa biểu lộ sự thảm hại từ nàng). Hai tay ôm choàng đầu gối. Chiếc áo Jean bạc màu nửa mặc nửa đắp hờ lên chiếc ngực run. Không đủ đầu vào đầu. Mắt nàng xanh như biển của tôi ngày nào, chưa bao giờ.

– Tôi sẽ không biến đi nếu cô không để tôi đưa về.

– Về đâu?

– Về nhà cô hay nơi nào cũng được. Vì tôi không muốn cô nằm đây. Cảnh sát họ sẽ tìm gặp cô và đưa cô vào một nơi, mà dù đêm có bao la cách mấy, cô cũng sẽ thấy chật chội. Cô chịu không?

Hơi thở nàng yếu ớt. Không phải là gió mùa nhưng đủ làm cho đôi môi run kia vỡ òa bao điều quen lạ? Tôi nghe tiếng gầm gừ trong miệng nàng. “Tôi không về nhà”.

Tôi không có thời gian để tìm đến bãi đậu xe của mình, vẫy vẫy một chiếc taxi trờ qua. Nói đại một tên của khách sạn nào đó. Dù sao tôi cũng không về nhà đêm nay. “Đồ điên”. Đó là tiếng cuối cùng mà tôi nghe được trước khi đặt nàng gọn gàng trong xe. Những sợi tóc thấm đẫm sương mù, bện vào nhau ép sát hai bên thái dương. Nàng ngược mặt nhìn tôi. Tia nhìn trong suốt.

Mọi hoàn cảnh trên đời liên kết với nhau và không cần những lý giải. Đêm qua lâu trong vùng downtown nhưng tiếng bánh xe vẫn liên lạc đuổi theo dưới đường. Tôi nghĩ về một tình huống trớ trêu khi tôi phải đối mặt với nàng trong lúc này. Trên chiếc giường mênh mông nàng nằm yên như một nàng công chúa ngủ trong rừng. Tôi kéo chiếc chăn len dày đắp cho nàng và định bụng sẽ xuống quầy rượu kiếm vài ly bia uống, vừa chờ sáng. Vừa không muốn nhìn một người đàn bà ngủ.

Quầy rượu vẫn còn lác đác vài dân nhậu đêm. Chúng tôi không quen nhau nhưng mạnh dạn cụng ly và chúc nhau sức khỏe dù ai cũng biết lời chúc vô nghĩa và phù phiếm hơn bao giờ.

Càng uống, tôi lại càng không thể không nghĩ về nàng. Tôi nhớ lại dáng điệu vừa lơ đãng vừa khép kín của nàng. Và nỗi đau nào vừa qua? Tình yêu hay sự đau khổ đã làm nàng gục ngã? Trong khi lòng tôi dấy lên một cảm xúc không muốn rời xa nàng. Phải mất bao nhiêu lâu, bao nhiêu tháng ngày để người ta nuôi trồng nó? Vì nếu đã là cảm xúc thì khó tìm được kết thúc và bắt đầu... Khi hết vại bia thứ ba thì tôi cảm giác không yên tâm khi nghĩ nàng đang một mình. Tôi trở lên phòng. Có một chút bình minh mờ nhạt hiện ra sau một bức rèm nơi tiền sảnh. Một đêm không ngủ nhưng tôi không cảm giác mệt mỏi. Không thấy nàng nằm trên giường. Có ánh đèn dọi ra từ phòng tắm và tiếng nước chảy. Giống như tiếng đời cam trôi sóng sượt theo những cơn mưa mù lòa. Nàng hiện ra sau một thời gian dài để chùng làm tiêu hao mấy chục gallon nước của khách sạn. Rồi ngạc nhiên khi bước ra nhìn thấy tôi. Chiếc khăn tắm choàng sơ sài trên người làm nàng lúng túng. Trong một thoáng tôi cảm nhận mùi hoa Lavender trên tóc nàng.

– Thật là một đêm ngu ngốc phải không?

Nàng nói và ngồi yên ả trên giường. Hai tay nàng thủ trước bụng. “Mấy món quần áo của em đã lấm lem từ tối qua.” Nàng nói. “Anh phải đền cho em”. Lần đầu tiên từ lúc gặp nhau tôi nghe nàng xưng hô như vậy.

– Anh sẽ mua đền cho em bằng số lương thất nghiệp. Tôi cũng đổi cách xưng hô.

– Bởi vậy em mới nói anh bảnh.

Nàng không giống với người đàn bà hồi đêm. Với môi run và chân mỏi. Nhưng màu mắt nàng vẫn như hai hòn bi làm bằng đá xanh. Nàng ôm chiếc gối trong lòng.

– Em... hút từ bao giờ? Tôi hỏi mà sợ nàng giận dữ.

– Từ khi anh ấy loan báo cho em biết là không có khả năng bảo lãnh em ở lại đây.

– Em tuyệt vọng nhiều đến vậy sao?

Nàng không trả lời. Đôi mắt nhìn về hướng khác. Tôi thấy thực sự nỗi đau của nàng. Như một sân ga không hề muốn gánh bão giông nên phải cố nén lòng khi tàu đã rời đi khỏi.

– Không ngờ, bên ngoài, lúc nào em cũng tỏ ra rất mạnh mẽ, nhưng bên trong lại dễ tổn thương.

– Em phải ồn ào như vậy để giấu đi nước mắt. Nàng cười cợt. Khi người ta ngã một lần thì người ta sẽ ngồi lại và không muốn đứng lên.

– Thật sự anh rất đau lòng khi nghĩ em cô đơn một mình.

– Có muốn em trả ơn anh không? Nàng rụt rè hỏi.

Tôi không ngờ nghe câu nói đó từ nàng. Nhưng đó không phải là câu nói tệ hại.

– Vì sao?

– Vì những gì anh làm cho em.

– Không cần. Anh chỉ muốn thấy em cười.

– Đơn giản thế sao?

– Vì như vậy thì anh mới có thể cười. Như vậy có tham lam quá không?

– Đúng là tham lam quá rồi.

Nàng ngồi xích vào phía trong nhường chỗ cho tôi ngồi.

– Ai nói với anh em đang cô đơn?

– Những việc làm của em. Và những đóa hoa của em. Đứng giữa phố phường mà sao hờ hững...

– Mai một anh sẽ không còn thấy những cành mận lan...

Tôi nhìn nàng. Ở đó, đôi vai non yếu của nàng đang run. Không phải vì lạnh mà vì đang thổn thức.

– Anh ấy mất là một phần do em. Thời gian có vẻ như gấp rút để trở lại Việt Nam của em làm anh ấy căng thẳng.

– Bao giờ thì em phải trở về?

– Lúc đầu tưởng không còn cơ hội. Nhưng vừa may em có một người đàn ông hứa sẽ bảo lãnh em, nếu em chịu kết hôn với ông ta.

– Cho dù như thế nào, anh cũng muốn em hạnh phúc.

– Để coi. Tháng sau em sẽ về Florida. Em có một người bạn gái ở đó. Nó ghi tên em vào một lớp cai nghiện. Nó hứa sẽ giúp em.

Tôi thấy mệt mỏi. Những tia nắng đầu ngày xuyên qua màn cửa, dù vẫn chưa được mở ra để tôi thấy hết bình minh bên dưới. Căn phòng vuông vức như một hộp diêm mùa giáng sinh, chỉ thiếu có một que diêm thôi đủ làm bùng lên ngọn lửa. Nàng quay mình trở lại. Chiếc khăn tắm bây giờ không che kín hết thân thể và chỉ thêm một cử động nhẹ nữa thôi, người đàn bà sẽ phơi bày ra hết những quanh co khuất lánh. Như một dòng sông không giấu giếm những tháng năm đi qua những bến bờ son trẻ. Còn những buồn bã nào làm nên những trầm tích? Khi dòng sông đó muốn chảy lui về thượng nguồn?

– Anh có ham muốn em không?

Tôi vuốt ve trên ngực nàng. Không có lời nói nào đủ trong hoàn cảnh này. Trong một ý nghĩa giản đơn nhất, là giữa một trong hai người, cơ hội để ngã vào nhau chính là sự yếu lòng của người kia.

Tôi thấy bàn tay mình ôm lưng nàng. Cái ôm chặt và cần cho một thân thể rã rời sau một đêm dài thức trắng. Nghe cánh tay nàng vòng trên cổ tôi, nặng nề...

Thời gian để chùng phải đi qua nhiều chục năm.

– Nếu em muốn hôn anh thì sao?

– Nếu để chia tay thì đừng...

– Rồi phải như vậy thôi. Chúng ta sẽ trở về với vị trí của mình. Tiếng nói nàng nhỏ gần như một lời gió. Đôi mắt nhắm nghiền không đủ lấp kín một màu biển xanh.

Những ngày còn lại nàng bán lại “hành lang hoa” cho một người khác. Tờ Progam đổi mới và ghi lên đó một địa chỉ lạ. Những chậu hoa cũng thôi không còn nằm ké trên gạch cửa tiệm bán đồ con nít. Hoa cũng giống như người. Đều không thích cô đơn. Chúng lớn lên mỗi ngày bằng cách nghe bước chân của người trồng nó. Trong thời gian này, tôi ít khi gặp nàng vì tôi đã vào công việc mới. Nhưng tôi không an lòng vì chưa biết rõ ngày nàng rời khỏi đây.

Sáng hôm nay, tôi đưa nàng ra phi trường về Florida. Trời mưa.

Muôn đời, mưa vẫn là cái có để người ta nhìn về nội tâm mình. Vì bên những tiếng rì rục của mưa, bao nhiêu người đã nói kết thành những trang tình yêu ướt đẫm.

Tôi kéo giùm nàng túi hành lý có bánh xe. Nàng không còn mỏng manh mà rất mạnh mẽ trong bộ đồ đen có áo len chùng bên ngoài. Dây thắt cột hờ hững không ôm hết vòng lưng thon. Giày Vascara cũng màu đen và mái tóc bay

ngược khi hồi hải chạy qua hành lang. Tình yêu đau nhói trong lòng tôi cũng chạy đuổi theo bước chân nàng. Tôi không biết tình yêu ấy- cái tình yêu trái mùa đó- tồn tại bao lâu. Nhưng với nàng chắc chẳng là mãi mãi.

Chỉ còn nửa tiếng nữa là nàng sẽ rời khỏi phòng “check in” để bước vào cổng chánh. Bao lâu nữa sương sẽ phủ chặt đường về và gió qua đường vẫn cất vang tiếng hát? Sau lưng chúng tôi, qua một góc parking bằng xi măng có kẻ làn sơn trắng, những chiếc xe nằm nín thở. Có những hành khách vội vàng xuôi ngược, giống như từng cuộc đời xuôi ngược không hề tìm thấy một trạm dừng? Trong giây phút đó, tôi cảm giác như nàng sẽ quay lưng lại với tôi, quay lưng lại với một quá khứ mà sự cô độc mỗi ngày đang đè nặng lên nàng. Tôi nhìn thấy bóng tôi và nàng dội lại trong bức tường gương phi trường. Nàng đang sửa lại áo khoác ngoài và khăn choàng cổ lát phất. Còn tôi sáng mai sẽ là nỗi cô đơn như đã từng.

– Ngu ngốc.

– Em nói sao?

– Mấy tháng qua anh theo đuổi một người phụ nữ dù biết người đó có chồng?

– Phải. Ngu ngốc thật. Nhưng tình yêu mà em. Anh không thể bắt trái tim mình làm khác được.

– Hãy quên em. Hãy trao tình yêu của anh cho người xứng đáng nhận nó. Trước khi đứng xếp hàng để chờ gọi đến tên mình, nàng hôn tôi:

– Anh bảnh lắm. Thật đó...

Nụ hôn tê điếng đủ làm tôi liêu xiêu. Tôi vẫn chưa biết tên nàng. Có cần thiết hay không? Nếu nhớ nàng, tôi sẽ gọi thăm Mạc Lan. Người đàn bà có đôi mắt mở to, trong sáng luôn làm tôi thấy bình yên...

Phạm Ngũ Yên